

Et Flertal indenfor Udvalget bestaaende af seks af Udvalgets otte Medlemmer mente imidlertid, at der ved Siden af Højreforkørselsretten burde aabnes Adgang til at indføre Hovedfærdselsaarens Forkørselsret paa Steder, hvor der er særlig Trang til det. Der var indenfor dette Flertal Enighed om, at Bestemmelsen herom i de enkelte Tilfælde maatte overlades til Justitsministeren, og om, at der udkrævedes Afmærkning ved Skilte paa de udmundende eller krydsende Sideveje og -gader. Derimod var der ikke fuld Enighed om, ud fra hvilke Synspunkter og i hvilken Udstrækning man skulde muliggøre Gennemførelsen af en Forkørselsret for Hovedfærdselsaaren. Fire af Udvalgets Medlemmer vilde indskrænke Bemyndigelsen for Justitsministeren til at træffe saadan Bestemmelse med Hensyn til bestemte Hovedfærdselsaarer og da overfor alle i disse udmundende eller disse skærende Sideveje og -gader. De resterende to Medlemmer af Flertallet ønskede først og fremmest Hovedfærdselsaarens Forkørselsret gennemført paa Steder, hvor Indkørsel fra en Sidegade eller -vej paa eller over Hovedfærdselsaaren var forbundet med særlig Fare. Ved Siden heraf foreslog de en Regel om, at tilsvarende Forholdsregler kan træffes for kortere eller længere Strækninger af Hovedfærdselsaarer, naar Færdselssikkerheden eller trafikale Hensyn taler derfor, o: en Regel der ikke adskiller sig væsentlig fra den af Flertallets øvrige Medlemmer foreslaaede Regel. De to Forslag findes optaget i den fornævnte Betænkning i Forslaget til Affattelsen af Færdselslovens § 11.

I det af Justitsministeren i Rigsdagen fremsatte Forslag til Færdselsloven var der i § 11, Stk. 2, optaget en Bestemmelse om Adgang til Indførelse af Forkørselsret for Hovedfærdselsaaren i Overensstemmelse med det Forslag, som de fire Medlemmer af Udvalget havde sluttet sig til, men denne Bestemmelse udgik under Forslagets Behandling i Folketinget, efter at der fra enkelte Sider var ytret Betænkelighed ved Reglen, der befrygtedes at ville medføre for store Ulemper for den fra Sidevejene kommende Færdsel.

Gennemførelsen af Færdselsloven af 1932 har dog langtfra bragt Stilhed om Spørgsmaalet. I det siden Lovens Vedtagelse forløbne Tidsrum har Spørgsmaalet Gang paa Gang været bragt paa Bane, og de nugældende Regler har været Genstand for en energisk Diskussion og Kritik i Fagpressen og i den almindelige Dagspresse. Under disse Drøftelser henvises der jævnlig til det meget betydelige Antal af Færdselsulykker, der sker i Gade- og Vejkryds, og man er tilbøjelig til at give de nugældende ufyldestgørende Regler Skylden for, at Antallet af Ulykker er saa højt. Med Hensyn til dette Forhold viser den af Det Statistiske Departement udarbejdede Færdselsstatistik, at Undladelse af at opfylde Vigepligten er en af de hyppigste Uheldsaarsager. I Aaret 1933 optræder Tilsidesættelsen af denne Pligt — alene eller i Forbindelse med andre Forhold — i 2 986 af de ialt stedfundne 12 336 Færdselsuheld, som Statistikken omfatter, eller i 24,2 pCt. af samtlige Uheld. I henved Halvdelen af Tilfældene (11,1 pCt.) var dette Forhold Eneaarsag til Ulykken. (Stat. Meddelelser, 4. Række, 96, Bind, 5. Hæfte: »Færdselsuheld 1933«, Tabel 1 og 16). For Aaret 1934 er Forholdet det samme: 13 893 Færdselsuheld, hvoraf 3 261 eller 23,5 pCt. under Tilsidesættelse af Vigepligten, i 14,7 pCt. af Tilfældene Eneaarsag. (Stat. Meddelelser, 4. Række, 98. Bind, 3. Hæfte: »Færdselsuheld 1934«, Tabel 1 og 18).

Ogsaa i Udlandet gaar Tendensen i de seneste Aar stærkt i Retning af Indførelse af Forkørselsret for Hovedfærdselsaarerne. Medens der, da Færdselsudvalget af 1927 i Maj 1930 afgav Betænkning, saa vidt vides kun i Tyskland og Frankrig fandtes Regler herom, er saadanne siden indført i Belgien, i flere Enkeltstater i De forenede Stater i Amerika og til en vis Grad i England, ligesom der i Holland og Sverige forberedes Lovgivning om dette Forhold. Endvidere har man baade i Tyskland og Frankrig underkastet de tidligere Regler en Revision.